

บทที่ 10

ศาสตร์สังคมและศาสนาพื้นเมือง

10.1 ศาสนาอินดู

ศาสนาอินดูเป็นศาสนาที่เก่าแก่มากที่สุดในโลกศาสนาหนึ่ง มีอายุมากกว่า 4000 ปี จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ และโบราณคดี ที่ชุดคนพายยธรรมลุมแม่น้ำินดุ (Indus Valley Period) สันนิษฐานได้ว่า ชาวพื้นเมืองคงเดิมที่อาศัยอยู่ในชนบทวีป หรือประเทศอินเดียในสมัยโบราณนี้ได้มีความเชื่อถือทางวัฒนธรรมและการยัธรรมสูงแล้ว และมีการบูชาลักษณะ เป็นระบบ มีการบูชาเทพของเพหทาง ๆ ที่ตนบูชา หรือ การบูชาในสมัยนั้นเป็นลักษณะ พหุเทวนิยม แบบบูชาถือผีสางเหวหาและธรรมชาติ (Animism)

ท่องเทเวกการบูชาที่เป็นเพาห์อาศัยอยู่ทางตอนเหนือของมหานครแบบใกล้เคียงมีลักษณะเป็นชนเผ่ากับ มีความเชื่อถือใน การผลิตอาชญาและรถศักดิ์ และมีความเชื่อถือใน การใช้อาชญาบังคับมาและรถศักดิ์ เก่งกล้าในการรบ ชอบทำสิ่งกรรมยาดินแคน พากการบูชา ได้เชื่อถือในกรอบกรองคินแคนอุดมสันบูรณ์ลุมแม่น้ำลินดุและคงคา จนได้กรอบกรองชนพหานีไว้ในอันจะเกื้อหนึ่งหมด พากการบูชาเข้าปักษกรองและตั้งมั่นอยู่ในบริเวณแคว้นปัญจาย และหัวยนโดยนายและภูศิโภนาภัยในทางการเมืองการปกครอง ชาวกการบูชาจึงพยายามกลืนชาติและทำให้ชาวพื้นเมืองเจ้าของถินเดิมยอมรับด้วยวิธีการต่าง ๆ และที่สำคัญประการหนึ่งคือการรวมเอาลักษณะ ความเชื่อของพากพื้นเมือง เข้ามาไว้ในศาสนาของพากคน โดยมีการบูชาปรุงให้เข้ากันได้ เกิดเป็นวิวัฒนาการของศาสนาขึ้น เทพที่เคราพค้าง ๆ ของชาวพื้นเมืองเดิมถูกปรุงให้เป็นส่วนหนึ่ง ของศาสนาเปลี่ยนแปลงซื้อและเรื่องราวให้เป็นเพหสูงสุดในศาสนา และอันดับรองลงมาแล้วแต่

ความสำคัญ เพื่อให้มีความนับถือความเชื่อร่วมกันในแนวทางเดียวกัน พากันกับวัชชาการยันไก่ รวมรวมเรื่องราวนเลชนเด่งเติมภสสรเสริฐพะเจ้า กภวินัย แนวทางปฏิบัติ พิธีกรรม ขึ้นเป็น กัมภีร์ เพื่อเป็นหลักการของศาสนาขึ้น เรียกว่า "กัมภีร์พระเจ้า" แปลว่า "กัมภีร์แห่งความรู้" แล้วนี้เองเป็นจุดเริ่มต้นแห่งประวัติความเป็นมาของศาสนาพราหมณ์-อินดู ซึ่งมีปรากฏหลักฐาน เป็นลายลักษณ์อักษร หลังจากนั้นศาสนาพราหมณ์แบ่งเป็นยุคต่าง ๆ ตามวิวัฒนาการของศาสนา พอมา

ศาสนาอินดูเดิมในสมัยยุคแรก ๆ เรียกว่า ศาสนาพราหมณ์ แต่ตอนมาเกิดมีศาสนาพุทธ และศาสนาเช่นขึ้น และมีผู้นับถือศาสนาหั้งสองมาตรฐานขึ้น ทำให้ศาสนาพราหมณ์ตกต่ำเสื่อมความนิยม นักบุญในศาสนาจึงช่วยกันพยายามแก้ไขปรับปรุงเนื้อหาสาระและหลักธรรมคำสอนให้ดีขึ้น และ เหมาะสมกับสภาวะการณ์ เกิดการปฏิรูปศาสนาเดิมเป็นศาสนาที่ปฏิรูปปรับปรุง แห่งกัมภีร์เพิ่มเติม ขึ้น ได้แก่ กัมภีร์ อุปนิษัท และกัมภีร์กวศีคตา และเพิ่มเติมความเชื่อเรื่องการอวตารของพระเจ้า คือพระนารายณ์ โดยถือว่าพระพุทธเจ้าเป็นอวตารปางที่ 9 เพิ่มเข้ามายังการวิพัฒนาการและ ปฏิรูปศาสนาให้ดีและเหมาะสมยิ่งขึ้นให้ยั่งยืนอยู่ได้ห้ามกลางศาสนาที่เกิดใหม่นี้เอง ศาสนาพราหมณ์จึงกลายเป็นศาสนาอินดูในเวลาต่อมา

ศาสนาอินดู เป็นศาสนาพุทธนิยม คือ นับถือพระเจ้าหลายองค์ร่วมกันนับถือผู้สังเทวตา และมีความเชื่อว่าธรรมชาติต่าง ๆ มีจิตวิญญาณที่มีพลังอำนาจแฝงเร้นอยู่ จึงยกย่องให้เป็นเทพ เทพี มากมาย

ศาสนาอินดูหรือศาสนาพราหมณ์เดิมมีอายุเก่าแก่มากจึงไม่อาจสืบค้นหาหลักฐานได้ว่าใคร เป็นผู้ก่อตั้ง จึงเป็นศาสนาที่ไม่มีปรากฏมีศาสตร์ คงมีแหล่งที่ต้นความเชื่อถืออันมั่นคง กัมภีร์ และ เทพเจ้าต่าง ๆ ที่นับถือเคารพสืบทอดกันมาจนปัจจุบัน

10.1.1 ยุคของศาสตร์สานัชญ

เนื่องจากศาสตร์สานัชญมีอายุเก่าแก่กว่า 4000 ปี จึงมีประวัติศาสตร์ความเป็นมาและวิวัฒนาการอันยาวนานมาก จากหลักฐานที่ปรากฏศาสตร์สานัชญแบ่งออกเป็น 4 ยุค คือ ยุคพระเวท ยุคมหาภพย์ ยุคสูตร ยุคปราราช্য*

10.1.1.1 ยุคพระเวท (Vedic Period) ระหว่าง 900-1000 ปีก่อนพุทธกาล คัมภีร์พระเวท มีชื่อว่า อักษรหนึ่งว่า ศรुติ แบ่งออกเป็น 3 ภาค คือ มัณฑะ พรหณะ และ อุบันธ์

ภาคที่ 1 มัณฑะ หรือมนตร์ หมายถึงบทสวดเสริญพระเป็นเจ้าเป็นคำอันที่มีความเก่าเป็นอันดับแรก

ภาคที่ 2 พรหณะ หมายถึงคำร้อยแก้ว อันกล่าวถึงพิธีกรรม และคำอธิบายเกี่ยวกับพิธีกรรมนั้น มีความเก่าของลงมาจากมัณฑะ

ภาคที่ 3 ส่วนอุบันธ์ แปลว่าเข้าไปนั่งใกล้ หมายถึงนั่งใกล้พังคำสอนของอาจารย์ เป็นภาคที่ 3 แห่งพระเวท อันอธิบายถึงปรัชญา วัชสภាពแห่งอาทิตย์ และปรมาภรณ์

คัมภีร์พระเวท แบ่งออกเป็น 4 คัมภีร์ คือ

(1) คัมภีร์ฤคเวท เป็นคัมภีร์ที่มีอายุเก่าแก่ที่สุด และเป็นคัมภีร์แห่งความรอบรู้ในบทสวดสำหรับสรรเสริญพระเจ้า

* แบ่งเป็น 4 ยุค ตามแนวความคิดของ ส.ราชกฤษณ์. ประธานอินเดีย ในหนังสือ Indian Philosophy (สุชีพปัญญาภาษา : ประวัติศาสตร์ศาสตร์ : หน้า 387-395)

- (2) คัมภีร์ชูรave เป็นคัมภีร์รวมบทรอยกรองใช้สำอย่างในพิธีบูชาด้วยในศาสนា
- (3) คัมภีร์สามave เป็นคัมภีร์รวมบทสวามน์ส์ที่รับประทานพิธีกรรมต่าง ๆ ของประชาชนโดยทั่วไป
- (4) คัมภีร์อภาราave เป็นคัมภีร์แห่งเวทยมนต์คาถา การทำพิธีแก้เคล็ด แก้อาถรรค์ คุณไสยศาสตร์ต่าง ๆ

10.1.1.1.1 คัมภีร์อุปันธ์ (Upanisads)

คัมภีร์อุปันธ์ เป็นบทสรุปของพระฯ วงศ์เมื่ออักขระ อย่างหนึ่งว่า เท่านะ (ave อุนต์) ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาปรัชญาพระฯ ให้เข้าเจนยิ่งขึ้นเป็นคัมภีร์ที่อ่อนใบายถึงธรรมชาติของสากลจักรวาลและวิญญาณของมนุษย์นับเป็นคำราเล่นแรกที่อ่อนใบายถึงการเกิดใหม่ของมนุษย์และเรื่องกฎหมายและการเวียนว่ายตายเกิด คัมภีร์อุปันธ์มีหลายคัมภีร์กว่า กันที่นับว่าเก่าแก่จริง ๆ ก็ประมาณ 10 คัมภีร์ อายุของคัมภีร์ที่เก่าแก่ที่สุดก็อยู่ใน 800-600 ปี ก่อนคริสตกาลแม้จะมีข้อความซัดแย้งกันเองบาง แต่ทุกคัมภีร์มีความหมายเป็นอันเดียวกัน คือ ของการประกาศลัทธิ เอกเทวนิยม หรือเอกนิยม โดยสอนถึงว่า ทุกคนมีวิญญาณหรืออัตตา (อาทิตย์) อันเป็นออมตะและแก่แห่งชีวิต และลิ่งชีวะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับวิญญาณสากล คือพระมหาวิญญาณนี้ไม่มีเบื้องตน เป็นอยู่ชั่วนิรันดร มีอยู่ทุกแห่งหน รู้ทุกอย่าง และบริสุทธิ์บริบูรณ์ลินเชิง สิ่งใดๆ ก็เป็นความจริงสูงสุด โลกมนุษย์และเอกภาพหงบนคเป็นการสำคัญต่อชีวิตของพระมหา มนุษย์ทุกคน เป็นพระมหาเพาะะอวิชาจึงเข้าใจว่าคนเองเป็น นาย ก. นาย ช. ฯลฯ เช่นเดียวกับคนที่เห็นเชือกเป็นงู อันที่จริงเชือกเป็นลิ่งที่มีอยู่ตลอดเวลา แต่ความไม่เข้าใจนี้ทำให้เห็นเป็นงูไป ฉันได้ก็ฉันนั้น ทุกคนเป็นพระมหาอยู่ตลอดเวลา แต่เพราความไม่รู้จริงเข้าใจเป็นอย่างอื่นไป คังนั้น เมื่อมนุษย์รู้ว่าเข้าคือพระมหาเขาก็คงรู้โนกษธรรม ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดในภัยสังสารอีกต่อไป⁽¹⁾

1. จินดา จันทร์แก้ว. "พุทธศาสนา กับสภាភการณ์ทางศาสนาและปรัชญา รวมสมัย"

พุทธจักร ปีที่ 37 ฉบับที่ 6. 2526. หน้า 25-29

พระมในนี่คือพระเจ้าสูงสุดหรือปรมາตมัน ซึ่งเป็นวิญญาณสูงสุดในจักรวาล ทุกสิ่งทุกอย่าง (อาทิตย์) มาจากพระมันและจะกลับคืนไปสู่ "พระม" (ปรมາตมัน ซึ่งเป็นอมตะ เมื่ออาทิตย์นั้นหลุดพ้นเข้าบรรลุดึงโนรณะ)

ในยุคกัมภีร์อุบัติเหตุในสังคมอินเดียเกิดมีการใช้ความคิดค้นหาทางแห่งความรู้อันน่าไปสู่ความหลุดพ้นทุกชั้น เกิดมีสำนักปรัชญาที่สำคัญเกิดขึ้น 6 สำนัก ปรัชญาเหล่านี้เป็นพื้นฐานทางภูมิปัญญาของศาสตร์ในเวลาต่อมา ได้แก่

- (1) ปรัชญา มีมางสา เป็นปรัชญาไวเคราะห์ในภาคแรกของคัมภีร์ของพระเว陀
- (2) ปรัชญา เวทานะหรืออุตтарะ เป็นปรัชญาไวเคราะห์ภาคหลังของคัมภีร์พระเว陀
- (3) ปรัชญา นิยามะ เป็นปรัชญาใช้หลักของตรรกวิทยา
- (4) ปรัชญา ไวเชษิกะ เป็นปรัชญาศึกษาเรื่องอนุภาคปรมາณ
- (5) ปรัชญา สามัญะ เป็นปรัชญาทางเหตุผลในการวิเคราะห์ธรรมชาติ
- (6) ปรัชญา โยคะ เป็นปรัชญาไวอีกการเข้าใจทางสมานติ

(1) ปรัชญา มีมางสา ปรัชญาสำนักนี้สถาปนาโดย ถุชาติไซมิ คำว่า มีมางสา หมายถึง การพิจารณาหาความถูกต้องหรือ "สัจธรรม" ปรัชญาสำนักนี้เชื่อในเรื่องอوانาจ เทเนอธรรมชาติ เช่น เรื่องพลังศักดิ์สิทธิ์ นรรค สวรรค์ ปรัชญา มีมางสา จึงเป็น ปรัชญา เทวนิยมคือนับถือพระเจ้า มีการยึดถือเอาให้ธิกรรมทางศาสนาเป็นพื้นฐานของโนรณะคือการหลุดพ้น

(2) ปรัชญา เวทานะ หรืออุตтарะ ปรัชญาสำนักนี้สถาปนาโดยถุชาตินิวยาสหรือพรา yanah ในตอนแรกแล้ววิัฒนาการคร่อเนื่องกันมาโดยตลอด คำว่า "เวทานะ" แปลว่า "ที่สุดของความรู้" หรือ "ความรู้สูงสุด" ปรัชญาสำนักนี้ถือว่า อาทิตย์กับพระมเป็นลิ่งเดียวกัน "พระม" คือสิ่งสมบูรณ์ (Absolute) เป็นความเท็จจริง สิงค้าง ๆ มาจากพระม ทุกคนจึงควรบูชาพระมหาวย ใจสูงบ ลัพธินี้มีการค้นคว้าหาเหตุผลแห่งโลกพร้อมทั้งสร้างสภาพของคนเองไปด้วย

(3) ปรัชญาanalytic ปรัชญาสัมภันธ์สถาปนาโดยถูกต้องโดยตรง เป็นปรัชญานุ่งคนความจริง ความจริงเป็นหลักและยึดเอาโนกษะคือการหลุดพ้นเป็นเบ้าหมาย เป็นปรัชญาคันคิดหากความจริงของโลก ความหลักของทฤษฎีวิทยา (Logic) คืออาศัยการอนุมาน ปรัชญาanalyticมีถูกต้องของความรู้ว่าได้มาจาก 4 ประการ คือ

1. ความรู้ที่ได้จากการประสบการณ์โดยตรง
2. ความรู้ที่ได้จากการค้นคิดหาเหตุผลเรียกว่า ความรู้อนุมาน
3. ความรู้ที่ได้จากการเปรียบเทียบ เรียกว่า ความรู้อุปมาณ
4. ความรู้ที่ได้จากพยานหลักฐาน เช่น ความรู้จากคัมภีร์พระเว陀 ปรัชญา

นวยายะ ถือว่า อาทิตย์มีสภาพคงอยู่นิรันดร และถือว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างโลก เป็นผู้ทรงให้มีคัมภีร์พระเว陀 ปรัชญาสัมภันธ์จึงเป็นปรัชญาเทวนิยม และลักษณะถือว่าเนาะในการค้นหาความจริง

(4) ปรัชญา ไวเศษิกะ ปรัชญาสัมภันธ์สถาปนาโดย กนาห ปรัชญาไวเศษิกะ เป็น ปรัชญาแยกมาจากปรัชญานิยายะ คำว่า ไวเศษิกะ คือคำเดียวกับคำว่า "วิเศษ" ปรัชญาไวเศษิกะ ปรับปรุง ปรัชญานิยายะให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ปรัชญาไวเศษิกะมุ่งหาความจริง และยึดโนกษะ หรือการหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด เป็นเบ้าหมายสำคัญ ซึ่งวิเศษ ปัจจุบันสืบเนื่องมาจากการกระทำของคน ปรมาศัมเป็นอันดับ คือไม่มีที่ลื้นสุด ไม่มีเบื้องตนเบื้องปลาย ไม่มีรูปร่าง เป็นเหตุให้มีโลกและชีวิต ชีวิตคือส่วนย่อยของปรมาศัม ปรัชญาไวเศษิกะยังเป็นปรัชญา古老ถึงธรรมชาติของอนุภาคปรมาณุ โดยกล่าวว่าทุกสิ่งทุกอย่างในเอกภพเกิดขึ้นมาจากการรวมตัวของปรมาณุ ซึ่งแบ่งแยกออกไปเป็นส่วนย่อยอีกไม่ได้ และพระผู้เป็นเจ้าได้สร้างโลกขึ้นมาจากการปรมาณุ ในหลักการทางค้านจริยธรรม ปรัชญาไวเศษิกะมีความเห็นว่า เมื่อไม่ทำความชั่ว วินัยญาณกับริสุทธิ์ พันความทุกข์ได้

(5) ปรัชญาสังขยะ ปรัชญาสัมภันธ์สถาปนาขึ้นโดยมหามนุสสิ สาระเปลี่ยน "จำนวน" หรือ "การนับ" ปรัชญาสังขยะสอนไว้สัชวิตประกอบด้วย 2 ภาค ภาคหนึ่งคือ บุรุษ (คืออัตตา

หรือจิต) ส่วนอีกภาคหนึ่งคือประถุติ (คือร่างกายหรือวัตถุดังเดิมกล่าวอย่างง่าย ๆ ชีวิตมี 2 ส่วน คือ สสารกับจิต เมื่อทั้ง 2 ภาคมีมาประชุมกันทำให้เกิดสิ่งต่าง ๆ ตามธรรมชาติ เช่น พืช สัตว์ คน พระเจ้า เมื่อจิตแยกออกจากสารได้โดยเด็ดขาดแล้วก็จะไม่กลับมาเกิดอีก เมื่อหลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด

จิต กับประถุติ (สารดังเดิม) มีคุณสมบัติตรงกันข้ามกัน คือ จิตเป็นความรู้ที่บริสุทธิ์ส่วนประถุติมีสภาพเป็นเพียงสสาร แต่เมื่อจิตกับประถุติรวมกันจะเกิดสิ่งต่าง ๆ ตามธรรมชาติขึ้นนานาภัยและวิวัฒนาการเรื่อยไป

(6) ปรัชญาโยคะ ปรัชญาสั่นกันสถาปนาโดยถูกอธิบายเป็นนี้ ปรัชญาโยคะ คือปรัชญาสังขะ กล่าวคือปรัชญาสังขะจะเป็นภาคทฤษฎีส่วนปรัชญาโยคะเป็นภาคปฏิบัติ คำว่า "โยคะ" แปลว่า การประกอบ คือการประกอบภาคปฏิบัติในภาคทฤษฎีปรัชญาสังขะ

การปฏิบัติความหลักปรัชญาโยคะคือเอาการเพ่งจิตไม่ให้จมือารมณ์หันไปทาง โดยเพ่งจิตให้แนวโน้มยึดกับพระอิศวร ทำให้เจตสะอุดบริสุทธิ์ ควบคุมจิตไม่ให้มีความหันไปแม้จะด้อลงบกับอารมณ์แปรปรวนจิตก็ไม่หันไปหันกลอน ทั้งนี้เพราะตั้งจิตมั่นอยู่กับพระอิศวรสูตรง พฤหานามว่าปรัพหหรือ "โอม" ดังนั้น เมื่อกวนาวา "โอม" ก็จะป้องกันอุปสรรคในการปฏิบัติ โยคะ วิถีทางในการปฏิบัติโยคะมีอยู่ 8 ประการ ด้วยกันคือ

(1) ยมะ คือการสำรวมอธิษฐาน และความประถุติ ไม่เบี่ยดเบี้ยนชีวิตผู้อื่น ไม่กล่าวเท็จ ประพฤติพรหมจรรย์ ไม่ลักทรัพย์ ข้อปฏิบัติเหล่านี้ เพื่อทำให้มีความสะอาด

(2) นิยมะ คือการสำรวมทำให้จิตและร่างกายมีความสะอาดมีความสันติ ไม่มีความอุกอาจ ไม่มีความอคติ เรียนรู้คัมภีร์ต่าง ๆ บริกรรมคำว่าโอมเพ่งจิตอยู่กับพระอิศวร โดยถือว่าพระองค์ เป็นผู้วิเศษ ไม่คิดอยู่ค่วยกิเลสและคติ อธิษฐานแนบแน่นอยู่กับอิศวร

(3) อาสนะ การนั่งทำให้จิตแน่นในท่าต่าง ๆ มือจารย์คุณเป็นการฝึกฝนให้จิตและร่างกายมีความสะอาด

(4) ปราบฯ หมายจะ คือการควบคุมหมายใจเข้าออกด้วยการหายใจ แล้วหดหายใจ แล้วรบนายล้มหายใจออก วิธีนี้เป็นการฝึกให้หัวใจ ปอด มีความแข็งแรง เป็นการทำให้จิตมีความเข้มแข็ง

(5) บริพยาหาระ คือการถอนอินทรีย์ออกจากอารมณ์ อินทรีย์คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย เป็นการทำให้จิตอยู่รับสูงกว่าอารมณ์ ไม่มีความหวั่นไหวไปตามอารมณ์

(6) ဓารณะ คือการทำให้จิตคงนิ่น สงบใจต่อการปฏิบัติสมานิธิอย่างเดียว saja มุ่งจิตอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นการทำจิตมีพลังแน่วแน่

(7) ဓยานะ คือการเพ่งที่เรียกว่าคนเข้าญาณ ทำให้เกิดพลังจิตมากยิ่งขึ้นและเกิดพลังในการรู้เห็นความจริงมากยิ่งขึ้น

(8) สมานิ ดวงจิตมีความแน่วแน่ จิตจะคงจันไม่มีความรู้สึกว่ามีตัวตนจนบุคลกับอารมณ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ผู้ที่ปฏิบัติ遁ตามปรัชญาโดยคายอย่างเคร่งครัดเรียกว่าโยคี การทำโยคก็คือการทำให้จิตมีความมั่นคงไม่หวั่นไหวไปตามความคองการทางอารมณ์เป็นวิธีการแยก "จิต" ออกจาก "กาย" ในติดแน่นอยู่กับตัวหา อุปทาน และความชั่วทั้งหมด เป็นการซ้ำรำจิตให้สะอาดด้วยการทำสมานิ⁽¹⁾

ในคัมภีร์พระเว陀 ยังมีเนื้อหาสาระสำคัญเกี่ยวกับวิถีแห่งการดำรงชีวิตของชาว印ศุตต์แท้ เกิดจนตาย และการจักระเบียนแห่งสังคมและชนชั้นต่าง ๆ ในสังคม ตลอดจนหน้าที่ของแต่ละชนชั้นนั้น ๆ อันเป็นจุดกำเนิดของความเชื่อทางศาสนาในเรื่องระบบชนชั้นวรรณะ ซึ่งมีปรากฏเป็นคำสอนและให้อบปฏิบัติสืบต่อมากลายพันปี โดยเป็นพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า

ระบบชนชั้นวรรณะแบ่งกล่าวแบ่งคนออกเป็น 4 วรรณะ คือ

1. ชน แก้วอโภกาส. ศាសนาโลก อ้างแล้ว หน้า 409-412.

(1) วรรณพราหมณ์ เป็นวรรณสูง มีประมาทเรื่องลักษณะ 7 ของชาวยินดูทั้งหมด และเป็นขันชั้นที่มีลิธิและอิทธิพล เป็นอภิถัชชนของสังคม โดยความเชื่อในพระเจ้าว่า พระรามฯ เกิดจากปาการหรือคีริษะของพระพราหมณ์ จึงเป็นวรรณที่จะได้เรียนรู้ศึกษาศาสนาและสรรพวิชาการทางฯ และสั่งสอนแก่คนทั่วไป หังษ์ทำหน้าที่เป็นสื่อกลางศักดิ์ต่อต้านพระเจ้าวาย ดังนั้นคนทุกวาระท้องการพราหมณ์ด้วยเชื่อว่าเป็นวรรณสูงสุดและริสุทธิ์ จึงนุ่มน้ำสืบงานและมักมีอาชีพเป็นครูอาจารย์

(2) วรรณภาษาตัตติย์ เป็นวรรณสูง ไกด์ กษัตริย์ ราชวงศ์ผู้เป็นประมุขปกครองประเทศ และมัตตบันกปกครอง เชื่อว่าเกิดจากอกรและแข่นของพระราม วรรณภาษาตัตติย์นิยมมุ่งหมายสืบสาน

(3) วรรณแพศย์ เป็นวรรณกลาง ส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขาย กลิ่นกร กรรมการ กรรมการฯ เป็นวรรณที่สำคัญแก่เศรษฐกิจของบ้านเมือง เชื่อว่าเกิดจากตะโพกและชายของพระราม ส่วนมากนิยมใช้ลีเหลือง

(4) วรรณศูตร เป็นวรรณคำของสังคม มักมีอาชีพเป็นกรรมกร คนรับใช้ ผู้ใช้แรงงาน ลูกจ้าง รับจ้างค่างๆ เชื่อว่าเกิดจากเท้าของพระพราหมณ์

ทั้ง 4 วรรณ นี้เป็นองค์ประกอบสำคัญของสังคม เปรียบได้ว่า บัญญา (พระรามฯ) อำนวย (กษัตริย์) เงิน (แพศย์) และแรงงาน (ศูตร)

นอกจากนี้ยังมีคนอีกจำนวนหนึ่งในสังคมที่เป็นพากคำสุค เรียกว่า วรรณจัมหาร เป็นพวกที่เกิดจากการแต่งงานกันของคนวรรณสูงกับคนวรรณคำ เกิดลูกหลานเชื้อสายของนางสาวลายเป็นวรรณจัมหาร เป็นพวกที่ทองถูกแยกออกจากสังคม เป็นที่คู่ถูกเหยียดหยาม รังเกียจของคนทั่วไป ท้องแยกอยู่ทางภาคใต้เป็นหมู่บ้าน และมีอาชีพที่ค้าขายที่คนทั่วไปไม่อยากทำ เช่น กาชาดอน, เก็บขยะล้างส้วม, ขุดหลุมศพ, ฝังศพ, เพาศพ และขอทาน เป็นตน

คนวรรณสูงดื้อว่าการแต่งหูกัวพากจัมหาร เป็นมลทิน ห้องรับล้าง

10.1.1.2 ยุคมหาพาย (Enic Period) อายุในราว 600-200 ปีก่อนค.ศ.หรือเริ่มต้น พ.ศ. ถึง พ.ศ. 800 การเรียกชื่อยุคนี้ว่า "มหาพาย" เพราะงานที่คุณในยุค

นี้คือมหาภัยร้ายยัง แหลมหากายมหาภารตะ ซึ่งแต่ละเรื่องเป็นบทวิเรื่องใหญ่และยาว เกี่ยวกับวีรบุรุษผู้นิมานกระเกื่อง หงยังแห่งปรัชญาไว้วย โดยเฉพาะมหาภารตะ ได้มีมาส่วนที่กล่าวเป็นคัมภีร์ศาสโน้นมีชื่อเลียงของอินเดีย จนกระหั่งปัจจุบันนี้คือคัมภีร์กัตติคิตา อันแสดงถึงหลักธรรมเรื่องอุดมัณ แลพระธรรมไว้ด้วย หนังสือเรื่องกัตติคิตาอยู่ในบรรพหนึ่งของมหาภารตะ มีนามว่า กษัมบราฟ บุคคลทรงกับบุคคลเริ่มต้นแห่งพุทธศาสนา

ส่วนมหาภัยร้ายยัง เป็นเรื่องราวอุตสาหกรรมของวีรบุรุษซึ่งเชื่อว่าเป็นปางหนึ่งของพระวิษณุ นารายณ์ อวตารมาเกิดปราบมาร มีความยาวมาก และเป็นวรรณกรรมที่แพร่ในประเทศไทย ต่าง ๆ ได้แปลเป็นภาษาของชาติคนและประพันธ์เป็นวรรณคดีสนับสนุน เช่น เมืองไทยได้รับเอามหาภัยร้ายยังมาแต่งเป็นคำกลอนเรื่องรามเกียรติ์และนำมารเล่นเป็น โขน ละคร หนังหุนกรงบอก ฯลฯ ชาวไทยและประเทศไทยได้ค่ายรู้จักรามายหยหรือรามเกียรติ์

ส่วนในอินเดียสมัยค่ำมา มีกวีชื่อ ตุลสี ทาส (Tulsidas) (พ.ศ.2075-2166) เป็นผู้รับปูรุษแต่งวรรณกรรมสืบต่อมาจากรามายังเป็นเรื่อง "รามจริต-มานัส" * ซึ่งแปลว่า "ทะเลสาป แห่งความมั่งค่าจรรยาในชีวิตของพระราม" เป็นวรรณกรรมที่มีชื่อเลียงอีกเล่มหนึ่ง

10.1.1.2.1 คัมภีร์กัตติคิตา

คัมภีร์กัตติคิตาหรือศรีนัทกัตติคิตา เป็นคัมภีร์ศาสโน้นในบุคคลมหาภัย ประพันธ์ด้วยภาษาล้านสกฤตอันเป็นภาษาแห่งวรรณกรรมชั้นสูงของอินเดีย ที่แพร่หลายที่สุดของชาวยืนคุ แล้วได้รับความสนใจพิมพ์เป็นหลายภาษาและศึกษาแก้เพร่หลายในหลายประเทศ เนื้อหาสาระสำคัญอันเป็นจุดมุ่งประสงค์ในการเรียนเรียงคัมภีร์นี้ก็เพื่อมุ่งสอนขอธรรมชาติสูงของศาสนาเช่นคุณ การบรรลุโมกุจะ คือการหลุดพ้น ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อ

* รามจริต-มานัส เป็นวรรณกรรมของชาวยืนคุนิกายไว้ศษณะ เนื้อเรื่องยกย่องพระราชนารายณ์ เป็นเจ้าว่า แม้พระศิริจะเงงก์ให้ความเคราะห์และทรงเล่าสอนให้พระชายาพังถึง เรื่องราวของพระราม หนังสือเล่มนี้แปลเป็นภาษาไทย โดย อาจารย์ สันนิ ไชยานุกูล

ไปนั้น ย่อมจะเป็นไปได้ก็โดยอาศัยภูมิปัญญาอย่างเดียว แต่การที่จะบรรลุถึงภูมิปัญญานั้น จะต้องห้ามทัวเราระเป็นเสมือนภาษาชนเผ่าหนาสเมแก่ภูมิปัญญานั้นเสียก่อน ซึ่งจะเป็นไปได้ก็โดยอาศัยกรรมหรือการปฏิบัติ การปฏิบัตินั่นจำเป็นสู่จิตพิริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์แห่งจิตยอมนำไปสู่เชิงแคนแห่งภูมิปัญญา ซึ่งนับว่าเป็นโน้มถะ นั่นเอง ในขณะที่อันเดียหลงให้โลภกับการประทานยัตติพิธีนั้น คิดานี้ ได้ประกาศว่า "ผลที่จะได้รับจากยัตติพิธีน้ำใจผลที่ดีกว่าไม่ถ้าหากต้องการผลที่ดีกว่าแท้ ก็ควรจะจะผลแห่งยัตติพิธีนั้น คือ การบูชาอยู่ แม้แห่งกรรมทั้งหลายเสีย คิดา แบปล่าว ศุภยาคี คือ ผู้สละ การสละนั้นใช้การสละสิ่งที่ ประเสริฐ แต่เป็นการสละผลแห่งกรรม เพราะตอนใดที่เรายังหลงให้โลภในผล ตอนนั้นเราก็ยังเป็นทาสอวิชาคือความโง่เชลาอยู่ และต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวังสงสารตลอดไป แม้การบรรลุนาผลแห่งการปฏิบัติ ก็คือ การผูกมัตชินิคหนึ่งเหมือนกัน เท่านั้นหน้าที่ของเราโดยเฉพาะก็คือ การดำเนินการ นิใช้ความมุ่งหมายที่จะเสวยผล⁽¹⁾

คัมภีร์กวีคัมภีรานี้เป็นส่วนหนึ่งที่แทรกอยู่ในคัมภีร์มหาภารตะซึ่งเป็นคัมภีร์มหาภาย (epic poetry) ที่ยาวที่สุดของอินเดีย (ประมาณหนึ่งแสนโศลก) คัมภีร์มหาภารตะ เป็นคัมภีร์ที่บรรยายถึงการบรรจบระหว่างกองทัพของทัชชกรและกองทัพของพันธุ์ผู้อพยปักษ์ทั้งห้าที่ดำเนินไปเป็นเวลาสิบแปดวันที่ทุ่งกรุงเกษตร ข้างเมืองหัสตินาปุระ (ไม่ไกลจากเคลชี นครหลวงของอินเดีย ปัจจุบันนี้) ความจริงทัชชกรและพันธุ์ผู้อพยปักษ์เป็นญาติสนิทกันเติบโตมาในราชสำนักเดียวกัน และศึกษาวิชาการต่าง ๆ รวมทั้งวิชาการบูรณะด้วยกันจากอาจารย์คนเดียวกันและพระกฤษณะ ซึ่งมีฐานะเป็นภูติของกษัตริย์องค์นี้ก็คืออวตารปางหนึ่งของพระนารายณ์ ซึ่งเป็นเทพเจ้าสูงสุดองค์หนึ่งของชาวอินเดีย (ไทยมักเรียกว่า พระนารายณ์)

เมื่อพระกฤษณะเห็นอรุณห้อใจ และแสดงอาการเข่นนั้น ก็ให้เหตุผลว่าการกระทำเข่นนั้น ไม่เป็นการสมควร พระกฤษณะให้เหตุผลว่าอรุณคุรุบ และจะต้องเข้ารับเหตุผลที่ให้มีลักษณะเป็นทั้งศานาและปรัชญา ในที่สุดอรุณก็ยอมตัดสินใจเข้ารับจนกระทั้งมีชัยชนะในที่สุด

1. จำนวนคัมภีร์ทางประเสริฐ. ศานาสาгал. อ้างแล้ว หน้า 14

ข้อความที่พระคุณขออิบายลังสอนอรชุน พ่อสรุปได้ว่า ท่อรชุนว่าไม่ต้องการรำพันญาติ มิตร และครูบาอาจารย์ของตนนั้น อรชุนควรจะต้องเข้าใจให้ถูกต้องเสียก่อนว่า ที่จะชนะหมายถึงอะไร

พระคุณขออิบายว่าชีวิตของคน (หรือ soul ในภาษาอังกฤษ) นี้เป็นอมตะ ไม่มีเบื้องต้น ไม่มีเบื้องปลาย ไม่อาจจะสร้างหรือทำลายได้ (ศัพท์ภาษาสันสกฤตสำหรับคำว่าชีวิตวัญนี้ได้แก่ คำว่า เทหินุ หรือ ศรีรินු แปลตามตัวว่าวัญครองร่าง) เมื่อเป็นเช่นนี้ แม้อรชุนจะเข้าใจว่าตนจะได้รับภารกิจ ความจริงแล้วมิได้หมายความว่าห้ามทำลายผู้ใดเลย พระคุณขออิบายคงไปว่าอรชุนเป็นกษัตริย์ และหน้าที่ของกษัตริย์นั้นที่สำคัญประการหนึ่งได้แก่การรับ อรชุนจะเลี่ยงหน้าที่ที่วรรณะของคนระบุไว้ในนั้นได้ คนเราที่เกิดมาทุกคนจำต้องมีการปฏิบัติ และต้องมีการประทานกรรมแต่การประทานกรรมที่ถูกต้องนั้นจะต้องเป็นไปโดยไม่หวังผลเฉพาะตัวเป็นการตอบแทน แต่จะต้องเป็นการกราบที่เนื่องจากกรุณาสำคัญในหน้าที่และด้วยความเลื่อมใสศรัทธาในองค์พระบรมเด็พเป็นหลัก การปฏิบัติการตามหน้าที่เป็นของสำคัญที่สุด โลกจักรคงอยู่ได้ก็ต่อเมื่อคนเหล่าคนปฏิบัติความหน้าที่ของวรรณะของคน เช่นเดียวกับการประกอบยัต្តุกรรมหากพรหมณ์จะเลยไม่ประกอบกิจความหน้าที่โดยถูกต้องแล้ว ยัต្តุกรรมนั้นจะส่งผลหรือสำเร็จผลทางใดไม่

พระคุณกล่าวว่า ผู้ที่สามารถถอนตัวออกจากลิ่งหือยูรอบตัวไว้โดยไม่มีใจผูกพัน (สุค) และถือว่าการประกอบกรรมแห่งหลายท่านนั้นมาจากพรหมแห่งลิน แม้จะประกอบกรรมใดก็ตามนาปจัติ เป็นอนเป็นมลทินแก่เขาทีหาไม่ ท่านองเดียวกับท่านไม่อาจจะติดบนใบบัวให้ฉันนั้น (5.10) แต่การที่จะถอนตัวออกจากลิ่งหือยูไม่ได้ก็จำต้องมีการบำเพ็ญโยคะ แต่จะต้องลังเกต ประการหนึ่งว่าค้มภีร์กวักที่คีดามีได้สอนหลักปรัชญาธรรมโดยคีดาม แค่คัมภีร์นี้ใช้ศพทัวโยคะ และอาศัยวิธีการตามแบบโยคะเท่านั้น วิธีการบำเพ็ญโยคะนั้นมีอิบายในอัญญาที่ 6 ผู้บำเพ็ญโยคะต้องหาสถานที่เหมาะสม สงบเงียบ ผู้บำเพ็ญต้องไม่ปลดอยตัวตามความอยากความปราถนา

ของตนจนเกินไป แต่ก็มิได้ยกย่องชั้นเชิงการนำเพื่อทุกกรริยาการนำเพื่อยโภคเจลูกประสังค์จะรวมความคิดให้ด้วยจิตมุงเข้าสู่พระบรมเทพเพียงจุดเดียว การนำเพื่อยในขันนี้เรียกว่า ဓยานโยค (หรือญาณโยค) เมื่อสามารถรวมจิตใจให้มั่นในองค์พระบรมเทพแล้ว การกรหำทำกรหำโดยมิได้หัวงผลตอบแทนเป็นการนำเพื่อยโภคชนที่สองที่เรียกว่า กรรมโยค

บทสัน虧ธรรมห่วงอรชุนกับพระภิกษุณในตอนนี้แหล่งที่เรียกว่าคัมภีร์ภาตวิคิตร ที่ชาวอินดูเคารพนับถือว่าศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก คำว่าภาตวิคิตรนี้ ก้าแปลความตัวว่าแปลได้ว่า "บทเพลงอันพระราชนมีพระภาคเจาทรงขับแล้ว" เทคุทึมซื้อ เช่นนี้กเพราจะว่าเนื้อหาสารตัดของคัมภีร์นี้ได้แก่พุทธของพระภิกษุณ และเมื่อพระภิกษุณเป็นอวตารปางหนึ่ง ของพระวิชญุมรณะ คัมภีร์นี้ยอมได้ซื้อว่า เป็นสัมภารที่บรรจุคำสอนที่บรมเทพเป็นผู้ประทาน เป็นเทวะจนะและย้อมมีความศักดิ์สิทธิ์ในตัวของมัน

เอง (1)

10.1.1.3 ยุคสูตร (Sutra Period) ตั้งแต่ ก.ศ. 200 เป็นต้นมาเป็นยุคที่ได้มีการรวมรวมเรียนเรียงปรัชญาหรือทรงคนละสายทาง ๆ อันมีอยู่ในยุคมหาภาพย์ให้เป็นรูปสูตรหรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ เป็นการย่อความหรือจับประเด็นสำคัญลงเป็นสูตร เพื่อจำง่ายและเป็นหลักฐาน

10.1.1.3.4 ยุคปรัชญา (Scholastic Period) ตั้งแต่ ก.ศ. 200 เป็นต้นมา เช่นเดียวกัน คือยุคของนักปรัชญาที่มีเชื้อเสียงหลายคนที่มีทรงคนละทาง ๆ กัน โดยแบ่งกันนามของนักปรัชญาเหล่านั้น เช่น สังกราจารย์ และรพินทร์นารถธากอร์ เป็นต้น นักปรัชญาในยุคนี้ได้เปลี่ยนความหมายของศาสนาให้ดูเด่นชัดและเรียนเรียงคัมภีร์ทางศาสนาให้มีความเป็นระเบียบโดยไม่ใช่หลักเดิมในคัมภีร์พระเวทและคัมภีร์อุปนิษัท นอกจากนั้นแล้วกปรัชญาบางคันยังคงคั้นนิกาย

1. วิสุทธิ์ บุญยกุล. "คัมภีร์ภาตวิคิตร" วารสารไทยการৎ ปีที่ 15 เล่มที่ 2, 2530

ใหม่ขึ้นมา บุคคลจึงเรียกว่า ยุคปราชญ์ของศาสตราจิณฑ์*

คัมภีร์ทางศาสตราจิณฑ์ที่เกิดขึ้นมาในยุคนี้ คัมภีร์มนูธรรมศาสตร์ เรียบเรียงโดย "มนู" นักจารนีก์มีการรวบรวมหลักการสำคัญของยินดูไว้เป็น หลักตรีมูรติ เมื่อประมาณ พ.ศ. 800 เกิดนิเกย์ไชยวะ เมื่อประมาณ พ.ศ. 1300 นักจารนียังมีขั้นวนการจัดตั้งสมาคมเพื่อเผยแพร่ หลักธรรมในศาสตราจิณฑ์อีกหลายสมาคมทั่วภัณฑ์ในปัจจุบัน เช่น สมาคมพรหมสมາช, อารยสมาย และรวมกุฏิณฑ์ เป็นต้น

10.1.1.4.1 คัมภีร์มนูธรรมศาสตร์

คัมภีร์มนูธรรมศาสตร์ หรือคัมภีร์ธรรมศาสตร์ของ มนู คือกฎหมายหรือระเบียบปฏิบัติของชาวยินดู ผู้แต่งคัมภีร์ธรรมศาสตร์ที่มีชื่อเลียงมาก คือ มนู นักจารนีก์สูญเสียและอภิถอยู่ห่าง แต่ไม่ถอยมีชื่อเลียงนัก คัมภีร์ธรรมศาสตร์เป็นคัมภีร์ที่วางหลักความ ประพฤติปฏิบัติตลอดแนวการครองชีวิตไว้อย่างละเอียดถ้วนทุกขั้นวรรณะ ได้แก่ อาศรม 4 และ พิธีสันสการะ หรือพิธีกรรมทำให้บริสุทธิ์ 12 อย่าง**

อาศรม 4 เป็นระเบียบกฎหมายในการดำรงชีวิตของชาวยินดู คือ

อาศรม 1 พรหมจรี คือ วัยศึกษา วัยนี้ต้องศึกษากับครูบาอาจารย์

อาศรม 2 ศฤทธิ์ คือ วัยมีครอบครัว วัยนี้ต้องมีความรับผิดชอบครอบครัว

อาศรม 3 หวานปรัสด คือ วัยหาความสงบ ในป่า

อาศรม 4 สันยาสี คือ วัยดำเนินชีวิต สละโลก เป็นนักบวช

* นักวิชาการผู้ทรงคุณวุฒิทางศาสตราจิณฑ์หลายท่านได้รวมเอาสูตรและยุคปราชญ์เข้าเป็น ยุคเดียวกัน เพราะอยู่ในระหว่างช่วงเวลาคาดเดาไม่ถูกการผลิตคล้องกัน

** กฎรายละเอียดในเรื่องพิธีกรรมในศาสตราจิณฑ์ ซึ่งจะกล่าวต่อไป

การกำหนดขั้นตอนในการคำนีบชีวิตของชาวเชินกุตามคัมภีร์มนูธรรมศาสตร์ มีความสำคัญ
ทบทวนขั้นวรรณะ 3 ขั้นชั้นแรกเท่านั้น ไม่ได้กำหนดไว้สำหรับบรรพบุรุษหรือจัลชาล กฎ 2 ข้อแรก
เป็นกฎข้อบังคับที่จะต้องปฏิบัติ ส่วนกฎ 2 ข้อหลังเป็นเพียงกฎเสน่ห์ให้ปฏิบัติเท่านั้น ในกฎข้อ 2
ข้อแรกหน้าที่ของเยาวชนจะต้องช่วยเหลือความรู้ โดยการศึกษาหาความรู้จากอาจารย์ ส่วน
ในวัยมีครอบครัวเป็นวัยที่ถือว่าเป็นวัยเป็นผู้ใหญ่ มีครอบครัวต้องรับผิดชอบจึงคงประกอบการงาน
ภูมิและเลี้ยงดูความคาดหมายสูงและเลี้ยงดูภาระฯ นอกจากนี้ยังต้องมีบุตรชายไว้สืบสกุลต่อไป ซึ่ง
ทั้งหมดนี้ถือเป็นหน้าที่ของวัยอาศรมที่ 3

ส่วนวัยอาศรมที่ 4 เป็นการสละโลก ซึ่งมีแต่ในสมัยโบราณที่นิยมออกแสวงหาความสงบ
และสัจธรรม แต่ในปัจจุบันวัยนี้ชาวเชินกุหัวใจไม่ถือปฏิบัติ

10.1.2 พระเจ้าของศาสนาเชินกุ

พระเจ้าสูงสุดของศาสนาเชินกุ มี 3 องค์ รวมเรียกว่า "ตรีมูรติ" คือ

- (1) พระพหุมหาพรหม ผู้สร้างทุกสิ่งในจักรวาล
- (2) พระวิษณุ หรือพระนา拉ราย ผู้รักษาทุกสิ่งในจักรวาล
- (3) พระอิศวร หรือพระศิวะ ผู้หัวใจหายทุกสิ่งในจักรวาล

10.1.2.1 พระพหุมหาพรหม

ศาสนาเชินกุ มีความเชื่อเรื่องพระพหุมหาพรหม (มีกล่าวไว้ว่าในคัมภีร์
อุปนิษัท สุรุปไคava

- (1) สภาพสมบูรณ์ (Absolute Being) หรือสภาพความ
จริงสูงสุด (Ultimate Reality) คือ พระมหาพรหม เป็นพระเจ้าสูงสุด (Supreme Being)
- (2) พระมหาพรหมมีเป็นอมตะเป็นที่ร่วมของชีวามน

(3) ชีวิตมันในแต่ละบุคคล เป็นส่วนย่อยของปรามณ์ ซึ่งเมื่อ ยังกลับไปรวมกับปรามณ์เดิมไม่ได้ ก็จะเวียนว่ายตายเกิด เรื่อยไป จนกว่าจะถึงโมฆะ (วินิจฉัย) เพื่อกرامลูกพี่น้อง จึงจะไปรวมกับพรหมเป็นการพ้นทุกข์ ไม่ต้องกลับมาเกิดใหม่

(4) กฎแห่งกรรม การเวียนว่ายตายเกิดของชีวิตมันในพุทธศาสนา ย่อมเชื่อกับการกรรม กล่าวคือถ้าทำดียอมส่งผลดีกับหน้า หรือภพหน้าเกิดจากการกรรม ทำช่องทางแล้ว

(5) การกลับไปรวมอยู่กับพรหม ต้องทำเพื่อย้ายศรีทุกริยา คืนอัตตาให้หมด เพื่อชีวิตมันจะได้หลุดพ้นไปรวมกับปรามณ์ การคืนอัตตาจึงเป็นการคืนทุกข์ทั้งมวลไม่ต้องมาเกิดใหม่อีก

พระพรหมเป็นผู้สร้างจักรวาลและโลก และทุกสิ่งทุกอย่างในโลก พระพรหมทรงสร้างมนุษย์ จากส่วนต่าง ๆ ทำให้มนุษย์มีชีวิตระยะ พระพรหม มี 4 พัทธ์ มี พระมหาเหลี่ยม คือ พระนางสรัสวดี เป็นเทพแห่งศิลปะและปัญญา ซึ่งพระพรหมก็เป็นผู้สร้างพระนางชื่นมาเอง

แม้พระพรหมจะเป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างรวมทั้งมนุษย์ด้วย และยังเป็นผู้จัดชีวิตชีวิตร่วมกัน ให้เกิดความสุขและรุ่งเรืองนาๆ ชาติ ต่อไป แต่ชาวอินเดียไม่เคยบูชาบังศิริพระพรหมมากนัก แต่กลับนับถือบูชาพระศิวะและพระวิษณุรายนามากกว่า จนเกิดเป็นนิยามขึ้น

10.1.2.2 พระวิษณุ หรือนารายณ์

พระวิษณุ เทพเจ้าแห่งการรักษา ได้รับการเคารพอย่างกว้างขวางในหมู่ชาวอินเดีย พระวิษณุหรือพระราห�性มี 4 กร ทรงบรรทัสน้อยในเกี้ยวสุมุทระเลนันดา ณ สหัสชาติ ทรงบรรทมหลับอยู่ในรัตนบเนชชของพญานาคนามว่า อันนันดาคราช เรียกว่า นารายณ์พระรามสินธุ พระวิษณุแห่งที่มาจากบรรทม เมื่อเทพเจ้าองค์นี้ ฯ มาอ้อนวอน เพื่อต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์เพื่อรักษาเอกภาพไว้ เมื่อเอกภาพถูกอยู่ในหัวงอัณฑรายแห่งการ

กราททำของอานาจแห่งความชั่วราย เชื่อกันว่าพระวิษณุแปลงร่างในรูปต่าง ๆ ลงมาทำลายล้างความชั่วรายและรักษาค้ำคงค์ไว้ชั่งคุณธรรมความดีในโลก เชื่อกันว่าพระวิษณุลงมาจุศิครั้งสำคัญ 10 ครั้ง เพื่อมาช่วยมนุษย์ พระวิษณุมีพระมหาลักษณะที่น่าประทับใจมากกว่าพระท่านคนอื่นๆ ทรงเป็นเทพแห่งความอุดมสมบูรณ์และความเจริญรุ่งเรืองและสตรีชาวอินเดียเชื่อและนับถือพระนามมากกว่าเป็นเทพแห่งความสุขในชีวิตสมรส สครีที่แต่งงานแล้ว จะพิธีอัญชาพะนังลักษณ์ในเทศกาลสำคัญทางศาสนาต่าง ๆ เสมอ

10.1.2.3 พระศิริ

พระศิริ เป็นเทพเจ้าแห่งการทำลาย เป็นเทพเจ้าที่ไถ่รับการเคารพอยู่ กับพระวิษณุ พระองค์ทรงสำแดงอิทธิฤทธิ์ออกนามามากมายหลายประการ แก่กลับชาติมาเกิดน้อยมาก พระศิริทรงถูกสาสก์ตามาก พระองค์มีดาที่สามอยู่หัวหน้าพาก และဏานี้จะหลับปีกอยู่ตลอดเวลา หากทาที่สามนี้เปิดลิมขั้น เมื่อใดก็จะเกิดไฟใหม่ สิงห์อยู่ตรงหน้าพระองค์เป็นจุลไป ทำงานอันคุณเล่าว่าพระองค์ถูกกรรมเทพบุตรจึงลืมตาที่สามขั้น ทำให้กามเทพใหม่ไฟทันที และตายลง และเมื่อพระองค์ทำลายโลกก็จะลืมตาที่สามให้ไฟใหม่ลางโลก

ปกติพระศิริจะนับเป็นคุณหนึ่งสามอินยาดเข้าใกล้ลาส เชื่อกันว่าคือยาเข้าหิมาลัย พระองค์จะประทับอยู่อย่างลับโดยไม่เป็นที่รู้ พระนางอุมาเทวี ซึ่งมีฤทธิ์อาณุภาพมากในยังหยอนไปกว่าพระศิริ พระนางอุมาเทวี อาคารลงมาปราบยุคเข็ญในโลกมนุษย์หลายครั้ง เช่น อาคารปางเจ้าแม่ทุรคา, เจ้าแม่กาลี เป็นตน พระศิริและพระนางอุมาเทวีมีพระโอรส 2 พระองค์ คือ พระพิมเนศ มีพระเตี้ยรเป็นข้าง เป็นเทพแห่งศตินปัญญาและศิลป และเป็นเทพผู้ชักอุปสรรคต่าง ๆ ทำให้สำเร็จในกิจการต่าง ๆ อีกองค์คือพระชนกทุกมาร เป็นเทพแห่งสังคมน้ำกลาหาญเก่งกาจมาก

ชาวอินดูถือว่าพระศิริเวรียนเสนีอันบิดาและพระนางอุมาเปรียญเสนีอันมารดาแห่งมนุษยชาติ จึงสร้างสัญลักษณ์ของพระศิริเวรียนรูปศิวลึงค์ (สัญลักษณ์อวัยวะเพศชาย) และโอมี (สัญลักษณ์อวัยวะเพศหญิง)

นอกจากพระเจ้าสูงสุดทั้งสามและชายแท้พระเจ้าเหล่านี้แล้ว ชาวอินดูยังนับถือบูชาพระเจ้าอื่นอีกมาก ซึ่งมีปรากฏในคัมภีร์พระเวทฯ เทพเจ้าในคัมภีร์พระเวทส่วนใหญ่ เป็นธรรมชาติที่ยกฐานขึ้นเป็นเทพเจ้า เช่น คงคา เทพแห่งน้ำและแม่น้ำคงคา, ธรรม เทพแห่งแผ่นดิน, โภส เทพแห่งช้าว, ทยาอุส เทพเจ้าแห่งห้องพ้า, ปฤกติว เทพเจ้าแห่งพืชผล, สุรยุ คือพระอาทิตย์ (ซึ่งมีชื่ออื่น ๆ อีก เช่น สาวิตรี มีคระ บูรชน เป็นตน) รุหรา เทพเจ้าแห่งภาษา, อุชาเทพเจ้าแห่งรุ่งอรุณ, อัคนี เทพเจ้าแห่งไฟ ฯลฯ

10.1.3 นิกรายในศาสนาอินดู

นิกรายในศาสนาอินดูมีมากมายหลายนิกรายแยกย่อยตามความเชื่อเฉพาะกลุ่มชน ห้องเดิน เมือง ไก้แก่ นิกรายพรหม นิกรายไศวะ นิกรายไวษณ นิกรยศักติ นิกรายคหทัยะ นิกราย สรภัทธะ นิกรายสมารธะ ฯลฯ เป็นตน นิกรายที่สำคัญที่สุดซึ่งมีชาวอินดูนับถือกันแพร่หลายมากที่สุด คือนิกรายไศวะ นิกรายไวษณ และนิกรยศักติ

10.1.3.1 นิกรายไศวะ

นิกรายไศวะ เป็นนิกรายที่นับถือพระศิริเวรือพระอิศวร เป็นใหญ่เหนือเทพองค์อื่น ๆ ชาวอินดูนิกรายนี้จะ崇拜ษาพระศิริเวร์ และศิวลึงค์ สูงสุด และ崇拜นับถือพระพรหมและพระนารายณ์รองลงมา

นิกรายมีความเก่าแก่กว่าไวษณนิกราย กล่าวคือ มีร่องรอยที่สามารถสืบสานได้มาตั้งแต่ก่อนประวัติศาสตร์ เพราะการบุกค้นอารยธรรมลุ่มน้ำสินธุ (ราว 3,000-1,500 ปีก่อนคริสตกาล) ได้พบรูปเทเพนั่งขั้กสามารถอัญญาติทางสตุวป์

(บ)ที่ประทับตราสัมชีพรุณว่าเป็นแบบของรูปพระศิวะ นอกจากนี้ยังพบลึงค์หัววายทินและในยุคประวัติศาสตร์ลึงค์นี้ได้มีความสัมพันธ์กับการบูชาพระศิวะ โดยกล้ายเป็นสัญลักษณ์ของพระศิวะ คือศิวลึงค์ เหรียญหัวง ฯ ที่ทำขึ้นเมื่อราว 200-300 ปีก่อนคริสต์กากล้ากรากภูรูปพระศิวะและศิวลึงค์ มีลักษณะส่วนใหญ่เป็นรูปพระศิวะและศิวลึงค์ ส่วนใหญ่ศิวลึงค์มักจะได้รับการประดิษฐ์ไว้ในวัดเป็นองค์ประธานของวัด ส่วนรูปปั้นของพระศิวะบางต่าง ๆ จะประดิษฐ์ไว้อยู่ตามส่วนต่าง ๆ ของวัด กล้ายเป็นเครื่องประดับวัดไป

ศิวลึงค์ที่เก่าแก่และสำคัญที่สุด คือ ศิวลึงค์ที่ประดิษฐ์ไว้ในวัดในหมู่บ้านคุณมัลลัมในมัตตราส ประเทศอินเดีย เป็นลึงค์ที่มีลักษณะเหมือนธรรมชาติมาก สูงประมาณ 5 พุต ยอดเป็นรูปพระศิวะ มี 2 กร แบกแกนและมอน้ำไว้ในพระกรข้างขวา ส่วนพระกรซ้ายถือขวน ประทับยืนบนบ่าของคนแคระ สูมเครื่องประดับ มีอายุอยู่ในราชอาณาจักรศรีวราษฎร์ 4

โดยทั่วไปชาวเชินคูนีบันถือนิกายไศวะ จนบันถือบูชาพระชายาของพระศิวะ คือ พระนางอุมาเทวี พร้อมหงษ์พระโอรสหงส์สองคือ พระพิฆเนศ และพระขันทกุมาร (หรือพระการตีเกยา) ตลอดจนวันนี้ที่ยังเป็นพาหนะของพระศิวะทั้ง ชาวเชินคูนิกายนี้จะบันถือวัฒนาการ คือจะไม่ทำร้ายทุกตี คำว่าว้าวหงาย เนระเขื่อว่าเป็นเหตุวาย ชาวเชินคูนิกายไศวะที่เคร่งมากแบ่งแยกเป็นนิกายย่อย เรียกว่า พวกลึงค์ตี คือพวกที่บันถือศิวลึงค์อย่างสูง ถึงกับทำรูปศิวลึงค์อันเล็ก ๆ คาดไว้ที่เอว

10.1.3.2 นิกายไชลวะ

นิกายนี้บันถือพระวิษณุหรือนารายณ์เป็นเทพสูงสุด ส่วนเทพองค์อื่นเป็นอันดับรอง พระวิษณุมีชายาพระนามว่า พระนางลักษมี พระวิษณุและพระนางลักษมีไม่ปรากฏมีพระโอรส 3 ตัว พระวิษณุมีพาหนะเป็นพญาครุฑ และมีมัลลังก์เป็นพญาอันนัมนาคราช มีหนามาเทพเป็นหารเอก

นิเกย์ไชโยมีชาวอินเดียที่มาทางภาคเหนือ ชาวอินเดียที่นับถือนิกายนี้ เลขาพิธีบูชาพระเจ้าจะเจิมที่หน้าปาก 3 จุต เป็นเครื่องหมายแสดงถึงการ
การพறะวิษณุ

การเคารพพระวิษณุหรือพระนายรายมีแนวโน้มทางปฏิบัติตาม
ลักษณะ (การเลี้ยงสละ) มากกว่าการเข้ามณฑป ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติของลัทธิไศวะ โดยทั่วไป
ในลัทธิไชโยมีเป้าหมายเพื่อสร้างความอุ่นสมบูรณ์ให้กับชีวิต ไม่มีการใช้ชีวิตสักวันปูชาพระ
วิษณุ มีความเชื่อมั่นในการคำร้องชีวิตในแนวทางที่คุ้นเคยนี้ความเห็นตรงกันข้ามกับลัทธิสอนการ
บำเพ็ญคุณเพื่อความหลุดพ้น

ชาวอินเดียที่นับถือนิกายนี้ มีความเชื่อเรื่องอวตาร การแบ่งภาค
ลงมาๆ เพื่อปรมဏุษยชาติในยุคต่าง ๆ ที่มีความทุกข์ยุคเช่น พระวิษณุอวตารลงมาอย่างโลก
มนุษย์ 10 ครั้ง ด้วยมีบรรดาเทพหงษ์หลายชาติอรองให้พระองค์ลงมาช่วยมนุษย์

การลงมาครั้งที่ 10 ครั้ง ของพระวิษณุหรือพระนายรายเจิงมักจะ
เรียกว่า พระนายรายอวตาร 10 ปาง (อวตาร แปลว่า "ลงมาครั้ง") ในการจุติทั้ง 10
ครั้ง ของพระนายรายนั้นได้จุติมาแล้ว 9 ปาง และจะลงมาครั้งที่ 10 ปาง การลงมาครั้งที่ 10
ครั้งเรียกว่า "ทศวรรษ" (Dasavatara) เมื่อพระวิษณุไม่ทรงลงมาปราบความชั่วร้ายต่างๆ
บนโลกนี้ พระองค์จึงทรงบรรทมอยู่บนเศียรดูนาคาวันนั้นมาคราชตลอดไป โดยมีเมืองล้านนา
ลักษณะอยู่แหงพระบาท 10 ปางของพระวิษณุ คือ ปางมัตสยา ปางกุรุมะ (ເຖິງ) ปางวราหะ
(ຫຼຸມປ່າ) ปางนรลิงห์ (ครึ่งคนครึ่งลิงห์ໂຕ) ปางวนานະ (คนคุณ) ปางพระอราส්සා ปาง
พระศရาชาราม ปางพระฤาษยบด ปางพระพุทธเจ้า และปางพระลักษ

นารายณ์ 10 ปาง มีรายละเอียดคันธ์

(1) ปางมัตสยา พระวิษฐูลงมาเกิดเป็นปลาเพื่อช่วยภานีนามว่ามนู ขณะทำท่วมโลกครั้งใหญ่

(2) ปางกุรุมะ พระวิษฐูลงมาเกิดเป็นเต่า เพื่อช่วยพระเจ้าซึ่งกำลังอยู่ในสภาพหมาดหัวง ขณะกวนทะเลเล่นน้ำนมให้เป็นน้ำอมฤต เพราะภูเขามันขาร้ายซึ่งพระเจ้าใช้เป็นไนกวนทะเลลงไปใหม่หาสมุทร พระวิษฐูลงมาเกิดเป็นเต่าใช้หลังรองรับภูเขาวัว จนทำให้พระเจ้ากวนนำในมหาสมุทรเป็นน้ำอมฤตสำเร็จ

(3) ปางวราหะ พระวิษฐูลงมาเกิดเป็นหนูป่าปราบยักษ์ชื่อ หิรัญยักษ์ ซึ่งเป็นอสูรแห่งความชั่วร้าย กำลังกัดผิวโลกให้จมอยู่ใต้สมุทรวราหะใช้ร่างอันทรงพลังลังหารหิรัญยักษ์ ทำให้ผิวโลกลอยตัวขึ้นมาจากใต้สมุทรอย่างเดียว

(4) ปางนรลิงห์ พระวิษฐูลงมาเกิดเป็นนรลิงห์ มีร่างกายครึ่งมนุษย์ครึ่งสิงห์โต เพื่อปราบยักษ์ชื่อหิรัญยักษ์สูญ ซึ่งมีฤทธิ์เชิงมากและประการคัวตนเองเป็นพระเจ้า ห้ามประชาชนนับถือ พระวิษฐูลอคลัง 14 โลก พระวิษฐูลงคงองลงมาเกิดเป็นนรลิงห์ สังหารหิรัญยักษ์สูญ การที่เลือกแปลงกายนามีรูปครึ่งมนุษย์ครึ่งสิงห์โตเป็นพระมนุษย์ครึ่งสัตว์เท่านั้นจึงจะสังหารอสูรผู้นี้ได้

(5) ปางวามนาะ พระวิษฐูลเกิดเป็นคนคุ่มແย়েງเอาอาณาจักรสวรรค์คืนมาจาก กษัตริย์ อสูร นามว่าบาลี ซึ่งเข้ามายึดครองอาณาจักรสวรรค์ และขับไล่พระเจ้าหังหมอกออกไป บาลีเป็น กษัตริย์ผู้มีคุณธรรม ในกรณีเช่นนี้ พระวิษฐูลจึงคงอาศัยอุบາຍไม่พำนกบาลีโดยตรง จนบาลีกษัตริย์ อสูรแพ้ภูกเนรเหหอกออกไปจากสวรรค์และโลก จนคงไปอยู่ใต้บาดาล

(6) ปางภาразุราม เมื่อพากษ์ตราชัยมีอำนาจมากขึ้น และเริ่มทำการลังหารพากพระเมฆ พระวิษฐูลงคงมาเกิดเป็นพระเมฆนามภาразุราม และทำลายล้างเพาพันธุ์ของพากษ์ตราชัย โกรธกระหน่ำทึ่นในการรอบ 21 ครั้ง

(7) ปางศร้ายราม พระวิษณุลงมาเกิดเป็นพระราม ปราบกษัตริย์กษัตริยาลักษ์คือปราบทศกัลป์ ในเรื่องรามเกียรติ

(8) ปางกฤษณะ ถึงแม้ว่า จุดมุงหมายสำคัญของพระวิษณุในการจุติลงมาเป็นพระกฤษณะเพื่อปราบคนชั่ว กัญชา และศรีปารา ในสังค河流มหาการทรงท้าว แต่ก็ต้องของพระกฤษณะมีอยู่หลายอย่าง แสดงออกมาให้เห็นอุดมการณ์สูงส่งหลายประการ ในพระกฤษณะ เรายังกับเด็กในอุดมการณ์ พนความเยาว์วัยในอุดมการณ์ พนคนรักในอุดมการณ์ พนทหารในอุดมการณ์ พบรัฐบุรุษในอุดมการณ์ และบนกับปรัชญาในอุดมการณ์ พระกฤษณะสนับสนุนปรัชญาแห่งการปฏิบัติและพยายามหลุดพ้นในระหว่างมีชีวิตปะปนอยู่กับผู้คนมากกว่าไปอยู่อย่างโถดคเดียว ในป่าคงไฟและภูเขาหินালัย เรากับพระกฤษณะในบุคลิกภาพคั้งกล่าวนี้ในคัมภีร์มหาการตะ

(9) ปางพุทธเจ้า พระวิษณุลงมาเกิดเป็นพระพุทธเจ้าผู้สถาปนาศาสนาพุทธ

(10) ปางกัลกี หรือกัลกยาหาร บานนี้เป็นปางที่ 10 ของพระวิษณุ ยังไนได้จุติลงมาเกิด แค่ชาวเชินคูเชื่อว่าในกาลียุค มุขย์จะคำชาสามัญ จะพระวิษณุไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ นอกจากจะทำลายมนุษย์ทั้งมวลแล้วสร้างโลกขึ้นมาใหม่ และเชื่อว่าพระวิษณุจะลงมาเกิดเป็นกัลกีขึ้นมาช้า มองหาถือความมีแสงแผลบ้านทั้งคาวาหง แกร่ง ควบแห่งการทำลายล้าง

เทพีลักษณ์ มเหลือของพระวิษณุ พญาครุฑ ซึ่งเป็นพาหนะของพระวิษณุ ก็ได้รับความ
เคารพจากเชินคู

10.1.3.3 นิเกียงศักติ

ลักษณ์ศักติเจริญขึ้นในยุคกลาง แค่เป็นลักษณ์ที่เก่าแก่ไม่แพ้ลักษณ์
ไศวนิเกีย เพราพัฒนามาจากการบูชาอิทธิพล (Female energy) ในรูปของพระแม่อร摊
เป็นลักษณ์ที่เก่าแก่นำมากของชนชาตินี้เมืองก่อนหน้าที่อารยธรรมพระเวจจะปรากฏในอินเดีย

การขุดค้นอารยธรรมลุ่มแม่น้ำสินธุ์ที่พบหลักฐานทางโบราณ
คดีนี้ยังถึงความเกาก่อนของลักษณ์ เพราพบูรปศรีคินเพาท์มลักษณะเป็นพระแม (Mother

Goddess) หรือแม่พระธرزี (Earth-Mother) ผู้มีอำนาจประสาทความอุคุณสมบูรณ์แก่พันธุ์ชุมชนฯ

นอกจากพบรูปพระเมจานวนมากแล้วการขุดคั้งกล่าวยังได้พบหินเจาะรูซึ่งมีลักษณะอย่างเดียวกัน (โยนี) การบูชาอโศกีพละอนเป็นหลักที่เก่าแก่ที่สุดในกลุ่มชนที่มีอาชีพหลักในการลิกรรมได้วิจัยมาการมาเป็นหลักศักดิ์และแพร่หลายในยุคกลาง

"ศักดิ์" หมายถึง พลัง คือก่อให้เกิดการสร้างและพลังควบคุมและจัดระเบียบจัดการ พลังแห่งการผลิตสืบเพื่อพันธุ์มนุษยชาติ

นิกายศักดิ์ คือนิกายที่นับถือเทพ หรือเทพเจ้าซึ่งเป็นหญิง ความเชื่อดีอินเดียเรื่องนี้มีมาช้านานแล้ว ชาวอินเดียโบราณนับถือเทพถือเป็นเทพมารค ได้เรียกว่าพระแม่ เช่น พระแม่อรุณพระแม่คงคา พระแม่โภสพ นับถือธรรมชาติที่มีลักษณะในการอุคุณสมบูรณ์แห่งพืชพันธุ์ชุมชนฯ การบูชาอโศกีพละอนเป็นหลักที่มีลักษณะให้การอุคุณสมบูรณ์แห่งพืชพันธุ์ชุมชนฯ การบูชาอโศกีพละอนเป็นหลักที่มีลักษณะให้การอุคุณสมบูรณ์แห่งพืชพันธุ์ชุมชนฯ เป็นพรมเม เทพ ต่อมามีเมืองเทพเจ้าสูงสุด 3 องค์ ก็นับถือชายาของเทพเจ้าเหล่านั้นคือ เกิดเป็นนิกายที่นับถือเทพเจ้าเพศหญิงขึ้นแพร่หลาย เทพในนิกายศักดิ์มีลักษณะ 2 แบบ คือ เป็นเทพมารค ให้ความรัก เมตตา อบอุ่น ให้ความอุคุณสมบูรณ์ ความสุขสงบ ค้าง ฯ แต่อกรอบบหนึ่งก็เป็นเทพแห่งการลงโทษผู้ที่ทำชั่ว ด้วยความคุร้าย

ภาคฝ่ายใต้แก่ พระสรัสวดี เทพแห่งความงามความเจริญศิลปและปัญญา พระลักษณ์มี เทพแห่งชีวิตสมรส ความงาม ความเจริญสมบูรณ์ผู้น่าสุข พระอุมาเทพแห่งมารดาแห่งการช่วยเหลือ พระแม่อรุณ พระแม่คงคา พระแม่โภสพ ปราวดี อัมพิกา

ภาคตะวันออกแก่ พระแม่ทุรค พระแม่อกลี ซึ่งเป็นปางหนึ่งของพระอุมาชายาแห่งพระคิริ เทพแห่งสองมีความคุร้ายและนากระษัททั่วไปทางนาตากและขอบการบูชาอยู่หลังกรุงคิริ เลือดและชีวิต

จึงพิธีกรรมให้แก่ เทพเจ้าองค์ด้วยเลือกและชีวิต ในฐานะเทพเจ้าแห่งความน่าสัฟเ
กลัว พิธีกรรมจัดให้กับเจ้าแม่กาลในที่สาธารณะปกติจะบูชาด้วยเลือก เลือกจากเหยื่อถูกน้ำมาน
ทำพิธีบูชาอยู่ที่หน้าแท่นบูชาเจ้าแม่กาล พิธีควรพaje้าแม่กาลจึงน่ากลัวมาก เจ้าแม่กาลอยู่
ที่วุกภาคของอินเดีย รูปเคารพของเจ้าแม่กาลแสดงให้เห็นธรรมชาติแห่งความครุร้าย และมี
อุดม มีพระวรกายดำ ปากของพระนางมีสีแดงเปรอะเลือก มีฟันโคง牙 มีกระโหลกหัวมนุษย์
เป็นเครื่องประดับ มีสิงโตเป็นพาหนะ เจ้าแม่กาลเป็นเทพเจ้าแห่งโรคระบาด ความวิบตและ
ปรากฏการณ์ธรรมชาติทั้งมวล ที่มีความน่าสัฟเฝิงกลัวหรือทำลายชีวิตมนุษย์ครั้งละมาก ๆ ปัจจุบัน
มีเพียงการใช้ชีวิตสัตว์แล มากซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นแกะ แพะ และไก่น้ำมายูชาญัญ ที่แทนบูชาเจ้า
แม่กาล แต่ในคัมภีร์ของนิกายศักดิ์ปราภูร์ว่า ในยุคสมัยหนึ่งเคยมีการใช้ชีวิตมนุษย์บูชาอยู่ให้กับ
เจ้าแม่กาลเป็นประจำ แม้กระทั่งในทุกวันนี้ในบริเวณศาลเจ้าแม่กาลที่ตั้งอยู่ในบริเวณห่างไกล
เร้นลับ ลึกลับ ซึ่งมีชีวิตถูกน้ำมายูชาญัญให้กับเจ้าแม่กาลอยู่เสมอ ปรากฏอยู่ทราบเลือดแห้งรังอยู่

10.1.4 พิธีกรรมในศาสนาภูมิคุ้ง

ศาสนาภูมิคุ้ง เป็นศาสนาที่มีพิธีกรรมมากหมายถึงพิธีกรรมเพื่อบูชาพระเจ้าและ
หลักธรรมคำสอนที่ปรากฏในคัมภีร์ศาสนาภูมิคุ้ง กำหนด หน้าที่ของมนุษย์ 5 ประการ ที่จะต้อง^๔
ทำคือ

- 1) ศึกษาพระธรรม
- 2) บูชาอยู่
- 3) ให้กำเนิดบุตร (โดยเฉพาะบุตรชาย)
- 4) ตอนรับแขก
- 5) บริจาคทาน

ในหน้าที่ห้า 5 ประการดังกล่าวได้กำหนดให้มนุษย์ทำพิธีบูชาพระเจ้าคือ^๕
บูชาอยู่ซึ่งเป็นพิธีกรรมที่สำคัญของชาวภูมิคุ้ง

10.1.4.1 พิธีบูชาถวาย

เป็นการทำพิธีแสดงความเคารพนับถือพระเจ้าควยอามสบูชา ซึ่งถือเป็นการหน้าที่สำคัญที่ชาวอินดูทุกคนต้องทำ สำหรับลิงของวัตถุในการบูชาหนึ่งจะ คือ เลวมากน้อยขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคล

การบูชาถวายประกอบด้วยเครื่องสังเวย เช่น น้ำนม เนย ข้าวเปลือก และสุรา ซึ่งพระองค์นี้เหพเจ้าแห่งไฟจะเป็นผู้นำเอาของสังเวยนี้ไปสู่เหพเจ้าแห่งลาย โดยกลืนกินเอาสิ่งเหล่านั้น และเปรรูปเป็นควันนำขึ้นสู่สวรรค์ การบูชาถวายวัตถุประสงค์ เพื่อความเจริญทางวัตถุ และประโยชน์สุขในโลกนี้

นอกจากนี้ตามแบบแผนธรรมเนียมพราหมณ์มีการบูชาที่ยิ่งใหญ่ มักกราบทามโดยมีพระราชาเป็นประธานในพิธี เป็นพิธีใหญ่ของบ้านเมืองนาน ๆ จึงจะทำพิธีใหญ่เช่นนี้ลักษณะท้องเป็นวาระที่สำคัญ หรือเพื่อขอความช่วยเหลือที่ยิ่งใหญ่ต่อพระเจ้า พิธีนี้เรียกว่า "มหาบูชา" มีการบูชาถวาย ของค์ประกอบ 4 อย่าง คือ (1)

- (1) อัศวเมธะ การรำบูชาถวาย
- (2) โคเมธะ การรำโคบูชาถวาย
- (3) ราชสุยะ การรำชาหงบูชาถวาย
- (4) นรเมธะ การรำคนบูชาถวาย

พราหมณ์ถือว่าการบูชาถวายมหายัณีเป็นยอดบูชา ผู้บูชาจะหันจากบานาห์มดที่เคยทำมาตั้งร้อยชั่วคัน และผู้เมลิตอิจฉาทำมายัณีให้จะเป็นผู้อยู่ในวรรณะพราหมณ์และวรรณะษัตริย์เท่านั้น และคนในวรรณะอื่นก็ไม่มีโอกาสได้อยู่ในพิธีด้วย

- สุธรรมป์ คันดยาพิศาลสุธรรมป์, หลักพุทธศาสนา, วารสารวัฒนธรรมไทย, ปีที่ 17 ฉบับที่ 12 หน้า 14, (อ้างอิงจาก สุธรรม ปัญญาภิกาพ, คุณลักษณะพิเศษแห่งพุทธศาสนา หน้า 135-141)

10.1.4.2 พิธีศิวาราตรี

พิธีศิวาราตรี เป็นพิธีกรรมหลักที่นับเป็นประเพณี เพื่อบวงสรวงบุชาและทำพิธีกรรมแก่พระศิวะเทพเจ้าสูงสุดหนึ่งในคริสต์นิกาย ชาวอินดูทุกคนจะทำพิธีนี้โดยเฉพาะชาวอินดูที่นับถือนิกายไศวะ จะปฏิบัติคืนอย่างเคร่งครัดและทำพิธีอย่างครบรอบถ้วน

ก่อนจะถึงวันทำพิธีซึ่งจะเป็นวันเพ็ญแห่งเดือนมกราคม (เดือน 3) ชาวอินดูจะเริ่มถือศีลกินมังสวิรัติ 2-3 วัน สำหรับผู้ที่เคร่งมากจะออกอาหาร 1 วัน กับ 2 คืน และหากันสวดมนต์ตลอดคืนและอ่านคัมภีร์สลับกันไป

เมื่อถึงวันเพ็ญขึ้น 15 ค่ำ อันเป็นวันประกอบพิธี ชาวอินดูจะพากันมาที่วิหารหรือศาลาที่ตั้งไว้สำหรับพิธี นำข้าวตอกดอกไม้ท่องๆ อันได้แก่ กองความเรื่อง มะลิ ทุ่ลาม ฯลฯ ที่เตรียมมาในวันทรงรูปเคารพของพระศิวะและศิวลึงค์ และเริ่มคนร้องเพลงของศาสนาที่มีเนื้อความสรรเสริญพระศิวะ สวดมนต์ และอ่านคัมภีร์ พิธีคงกล่าวว่าจะทำร้องกัน เสียงสนั่นก้องไปทั่วทั้งเทวสถาน ชาวอินดูที่มีศรัทธาแรงกล้าจะสะท้อนเสียงข้าคหาดใหญ่หลับไปเอง บางคนที่หลังจากสวดไปไถนาพอกวนก็กรานนมัสการ เทวรูปแล้วกลับบ้าน

10.1.4.3 พิธีสัมဆย์โยปิวิตร

พิธีสัมဆย์โยปิวิตร คือพิธีสัมภัยถักชิงชาวอินเดียให้เข้าพิธีกรรมทำให้เป็นค้ายศักดิ์ลิฟฟ์ เรียกว่า "ค้ายဆย์โยปิวิตร" เก็บชาวอินดูในวรรณะสูง ได้แก่ วรรณะพราหมณ์และษัชติริย์ทุกคน เมื่อเกิดมาอายุได้ 12 ปี จะถูกนำเข้าพิธีสัมဆย์อุนี เมื่อสัมภัยแล้วคงกล่าวว่าปัญญาตนเป็น "พรมนารี" คือเป็นผู้นับถือศาสนาพราหมณ์ศินดูโดยสมบูรณ์ หลังจากนั้นจึงจะมีโอกาสได้ศึกษาคัมภีร์ทักษิณ์ลิฟฟ์ต่าง ๆ ของศาสนาได้

10.1.4.4 พิธีประจำวิช ผู้ที่เป็นยินดูจะต้องทำพิธีประจำวัน ละเว้นในได้ การทำพิธีต้องอาศัยพราหมณ์เป็นผู้ทำ ตามคำสอนในคัมภีร์มนูโญธรรมศาสตร์หรืองานวาระนศาสตร์ และคัมภีร์อื่น ๆ ได้กำหนดพิธีประจำวันไว้ 12 ประการที่คนในวรรณพราหมณ์ กษัตริย์ และแพทย์จะต้องทำ คือ(1)

- (1) พิธีเมื่อตั้งครรภ์ เรียกว่า ครรภากาล (อ่านว่า กัณ-พา-ทาน)
- (2) พิธีเมื่อเข้าใจว่าเด็กในครรภ์มีลมปราณหรือมีชีวิต เรียกว่า ปุ่งสูน (อ่านว่า ปุ่ง-สะ-วะ-นะ) และเป็นพิธีเมื่อมีเครื่องแสดงให้เห็นว่าเป็นบุตรชาย
- (3) พิธีแยก母หรือคัดผูกภูมิครรภ์ เมื่อตั้งครรภ์ได้ 4 เดือน 6 เดือน และ 8 เดือน เรียกว่า สีมันโคนะนยะ (อ่านว่า สี-มัน-โโค-นะ-ยะ-ยะ)
- (4) พิธีคลอดบุตร เอาเนยใส (จี) และนำผึ้งใส่ขอนหองคำให้หารกินแบบแต่ล้วน 3 ครั้ง เรียกว่า ชาตกรรม
- (5) พิธีตั้งชื่อเด็กหลังจากคลอดในวันที่ 10-11-12-14 หรือที่ 101 เรียกว่า นามกรณะ (อ่านว่า นา-มะ-กะ-ระ-นะ)
- (6) พิธีนำเด็กออกไปปูดูดวงอาทิตย์อุทัย เมื่อเด็กอายุได้ 4 เดือน และดูดวงจันทร์ ในวันขึ้น 3 ค่ำ เดือน 3 เรียกว่า นิมกรณะ (อ่านว่า นิค-กะ-ระ-มะ-นะ)
- (7) พิธีป้อนข้าว ในเดือนที่ 7-8 หรือเมื่อหารกันมีพั้งอก เรียกว่า อันประสาณะ (อ่านว่า อัน-นะ-ปราน-สะ-นะ)
- (8) พิธีโภนผุมให้เหลือไน์ทจุกทรงกลางที่จะถูกเป็นทางเบีย ซึ่งเรียกว่า สีขะ ให้ทำในวันที่ 3 เรียกว่า จูพาระยะ (อ่านว่า จู-ตะ-กา-ระ-ยะ)
- (9) พิธีคัดผุม ถ้าเป็นพราหมณ์คัด เมื่ออายุได้ 16 ปี กษัตริย์คัด เมื่ออายุ 22 ปี และ แพทย์คัด เมื่ออายุ 24 ปี เรียกว่า เกศานะ (อ่านว่า เก-สาน-ตะ)

1. จำนวน ห้องประเสริฐ, ศึกษาศาสตร์, 芳苑 หน้า 9-10

(10) พิธีเริ่มการศึกษา เป็น ทวิภาคี คือเกิด 2 ครั้ง ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 หลังจาก
กลอุคจากกรรมการฯ ซึ่งถือว่าเป็นการเกิดครั้งแรก ครั้งนี้เกิดในสถานพยาบาลโดยคล้อง
สายยักษ์โภวต หรือ สายธูรำ และสอนให้ว่านตร คายัตtri (ซึ่งเป็นมนตรประจำตัวไปตลอด
ชาติ) พิธีทำเมื่ออายุได้ 5 ขวบ หรือ 8 ขวบ หรือ 12 ขวบ เรียกว่า อุปนยน (อ่านว่า
อุ-ปะ-นะ-ยะ-นะ)

(11) พิธีกลับบ้านเมื่อจบการศึกษา จากสำนักคุณอาจารย์ เรียกว่า สมารรถนะ
(อ่านว่า สะ-มา-ตต-ตะ-นะ)

(12) พิธีแต่งงาน เรียกว่า วิวาหะ

พิธีเหล่านี้ ถ้าเป็นถูกต้องก็เน้นพิธีข้อที่ 10 คือ อุปนยน และห้ามสักกิมภีร์พระและอัญเชิญ
ในปัจจุบันนี้กับภรรยาตั้งแต่เด็กอยู่เป็นนางพิธีเท่านั้น คือ พิธีดังข้อ พิธีป้อนข้าว พิธีคล้องสายยักษ์โภวต
และพิธีแต่งงาน เท่านั้น ในช่วงอันดูบ้างหากมีพิธีการเจาะหูให้เก็บหญิงด้วย

10.1.4.5 พิธีศราทธ คือ พิธีที่ผู้มีศรัทธาสั่งเสียบรรพบุรุษฝ่ายบิดาผู้
ล่วงลับไปแล้วด้วยข้าวบินท์ กระทำในวันที่ 1 ก่อนวันเพาศพ และคลอดเวลาที่ไว้กุศล หงส์
เพื่อวิญญาณของคนตายที่ได้รับข้าวบินท์จะได้เข้าไปสู่ร่างกาย พ้นจากความเป็นเบรค พิธีนี้ลูกชาย
เท่านั้นที่เป็นผู้ทำได้ ในพิธีนี้ญาติพี่น้องฝ่ายพ่อฝ่ายมารดาเสื้อชีบีไป 3 ชั้น สีบลงมา 3 ชั้น จะ
ทองมาร่วมพิธีด้วย เรียกว่า สบ๊ะ แปลว่ารวมข้าวบินท์ พิธีกำหนดไว้ว่าต้องทำเดือนละครั้ง
เรื่อยไปตลอดปี

10.1.4.6 บูชาเทวตา ก្នុងพิธีวัดวายการบูชาหนี้แยกต่างกันไปตาม
ธรรมะ พวกรรณะสูงจะปฏิบัติดังนี้

(1) ժาਮมต์ภารวนา อานันดา ชำระรงกาย ชำระฟันและ
ลังเวยเทวากุณ

(2) พิธีสมโภช ถือศีล และวันก้าวศิริช ซึ่งผูกแพกไปตามนิเกยและห้องถังค้าง ๆ

(3) ไปนมัสการบำเพ็ญกุศลตามเทวสถาน

10.1.5 ความเชื่อในศาสนาอินดู

ชาวอินดูทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นนิกายใดจะมีความเชื่อร่วมกันและยึดถือเป็นหลักสำคัญในการปฏิบัติความแนวเด่งความเชื่อนั้น ความเชื่อของชาวอินดูมีมากมาย เพราะเนื่องจากประเทศอินเดียมีพื้นที่กว้างใหญ่ให้หลากหลาย มีภูมิอากาศ แผ่นดินที่หลากหลายร้อยเผ่า หลายร้อยภาษา แต่พอกลุ่มความเชื่อที่สำคัญซึ่งชาวอินดูส่วนใหญ่เกือบทุกคนเชื่อ ได้แก่

- (1) เชื่อว่าพระรามสร้างโลก
- (2) เชื่อว่าเทพหั้ง 3 องค์ แห่งคริมูรติเป็นเทพสูงสุด
- (3) เชื่อว่ามนุษย์มีส่วนประกอบ คือร่างกายและอาทิตย์ อาทิตย์หรือจิตวิญญาณนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เชื่อว่าอาทิตย์เดิมมาจากพระรามหรือปรมาṇ เชื่อมนุษย์หลุดพ้นจากกิเลสและบรรลุถึงโมกชาติมั่นคง กลับคืนไปอยู่กับปรมาṇ คือการที่มนุษย์จะกลับคืนไปอยู่กับพระเจ้าสูงสุด

(4) เชื่อเรื่องการแบ่งชั้นวรรณะ ว่าพระรามทรงสร้างมนุษย์ให้ทางกันในฐานะแห่งชาติกำเนิด ให้จะฝ่าฟืนไม่ยอมรับไม่ได้ เพราะเป็นพระมหาลิขิต

(5) เชื่อเรื่องการล้างบาป ลอยนาป ในแม่น้ำคงคา ว่าหากได้อบายน้ำในแม่น้ำคงคาแล้วล้างบาปได้ เมื่อตายไปสามารถนำไปสู่สวรรค์ได้ เพราะเชื่อว่าแม่น้ำคงคา เป็นแม่น้ำก้าวศิริไปผลสมบัพธิกรรมค้างๆ ที่ต้องใช้น้ำ และถือเป็นน้ำมนต์ที่มีกินเพื่อสิริมงคล และรักษาโรค

(6) นับถือบุชาเหพต่างๆ อื่น ๆ อีกมากับหลายร้อยองค์ แตกต่างไปตามห้องเรียนและเพ้าพันธุ์ อาชีพ

(7) มีความเชื่อเรื่องวิญญาณนิยม เชื่อว่าสิงค์ ฯ ตามธรรมชาติมีวิญญาณสติปัจจัย มีผลอ่อนน้ำใจ เนื่องจากน้ำใจ และอาจให้คุณให้โทษได้ มีความเชื่อนับถือสกุลบ้างชนิดที่เกี่ยวข้องกับเทพเจ้าสูงสุดค้าง ฯ

ในบรรดาสตว์ทั้งหมด โโคเป็นสตว์ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของชาวอินเดีย ความจริงชาวอินเดียเชื่อว่า โโคคือตัวแทนของเทพเจ้าแห่งปูรุ� ทุกสิ่งทุกอย่างมาจากโโคเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ปัสสาวะของวัวทำให้ วิญญาณและร่างกายมีความบริสุทธิ์ ตามฤดูและในเมืองค้างฯ ชาวอินเดีย วรรณะค่า เดินทางวัว เพื่อเอาอุจาระของวัวด้วยความเคารพ และจะเก็บขี้วัวไปผสมคืนจากผาผนังบ้าน การให้อาหารวัวถือว่าเป็นคุณธรรมสูง

เชื่อกันว่าวัวและพระมหาฤกษร้างขึ้นโดยพระพรหมในวันเดียวกัน มีความศักดิ์สิทธิ์เท่ากัน ดังนั้นการถวายวัวจึงนำไปท่าฯ กับการถวายพระมหาฤกษ์วัฒน์ความศักดิ์สิทธิ์ในทุกนิกรายและในทุกขั้นวรรณะ การรับประทานเนื้อวัวนั้น สำหรับชาวอินเดีย เป็นสิ่งซึ่งรายริ่งจากการรับประทานเนื้อมนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้นพระศิริยังมีวัวซึ่งมีน้ำนมเป็นพาหนะ และเมื่อพระภกุณาจะทรงเยาว์วัยเคยอยู่กับผู้จัดวัว ด้วยเหตุนี้วัวจึงเป็นสตว์ศักดิ์สิทธิ์ของหันนิกรายใหญ่ (นับถือพระศิริ) และนิกรายไภษณะ (นับถือพระวิษณุ)

สตว์ที่มีความสำคัญรองจากวัวคือพญานาค หรือ ชาวอินเดียทั้งหมดให้การเคารพอย่างมาก หรืออยู่ใหญ่ แต่ในอินเดียภาคใต้และเบงกอล เป็นบริเวณที่มีการเคารพพญานามากที่สุด ทุกบ้านในมาลาบาร์ที่มีคหบดีจะมีสถานที่เลี้ยงน้ำ และมีน้ำอยู่เป็นจำนวนมาก เจ้าของบ้านให้นมและผลไม้เป็นอาหารเลี้ยงน้ำ เรื่องของพญานามีอยู่มากมายในเรื่องศาสตราอินเดียจึงมีพิธีกรรมให้กับน้ำในเบงกอลมากกว่าในบริเวณอื่น ๆ ของอินเดีย

ชาวอินถุบางเพามีความรู้เรื่องภูแลและประโยชน์ของพืชป่า โดยนำเอาพิษป่าไปผสมสมุนไพรทำเครื่องสำอางค์ของศรีทลายชนิก

ชาวอินถุ นิภัยไว้ด้วยน้ำดื่มหุ่นمان เพราะหุ่นมนเป็นหัวหน้าวนรช่วยพระรามนำนางสีดาจากยักษ์ราวนะ (ทศกัณฐ์) และคุณธรรมในเรื่องความซื่อสัตย์ของหุ่นมนที่มีพระรามเป็นแบบอย่างที่ดีของชาวอินถุทั้งมวลในภาคนาingsีกาและพระรามจะมีหุ่นมนนั่งอยู่เบื้องพระบาทพร้อมปฏิบัติภารกิจสำหรับเจ้านาย มีทางวิหารสร้างขึ้นเพื่อบูชาหุ่นมนโดยเฉพาะ

พระยาครุฑ์ซึ่งมีรูปครุฑ์นกริ่งมุขย์เป็นพาหนะของพระวิษณุ คำยเดือนี้ หวานและนกอินทรีย์ จึงได้รับการเคารพ นกยุงเป็นพาหนะของเหี้ยวสัตว์ หงษ์เป็นพาหนะของพระพราหมณ์ เป็นพาหนะของพระคเณศ สิงห์เป็นพาหนะของทุรคาและเจ้าเมืองกาลี ภาคหนึ่งของเมืองเหล่านี้ของพระศิวะ คำยเป็นพาหนะของหลายยม ช้างเป็นพาหนะของพระอินทร์ สัตว์ต่าง ๆ กังกล่าวถือว่าเป็นสัตว์สำคัญของชาวอินถุ